

же-тѣ. Не, отговори тя спокойно, ами не сжмъ си избрала о-ще никого, за кого-то бихъ са залюбила.

«Тжй са изминаха нѣколко години, и тя се съ тѣзи мисли и онзи младъ момъкъ съ червена-та брада се са надѣваше и я забикаляше, като нѣкой липиръ. Ето единъ день иде единъ чужденецъ, единъ шведски капитанинъ, кой-то бѣше оставилъ отечество-то си, защо-то тамъ го отблжснали, кога-то ги избирали, и като ималъ доста пари, пхтуваше по море и по сухо, правилъ ловъ на тигри и елѣфанти, крокодили и морски змии и носеше съ себе нѣколко пушки хубави и едно нюфаундлендско куче, кое-то му бѣше повече отъ единъ пхтъ избавяло живота. Ако са не лжжа име-то му бѣше Стуре или подобно на това; азъ си го наричахъ Соръ Густаво, а нашенци-тѣ го викаха капитанина. Той му са хареса моя-та градинка и дойде да живѣе у мене, и то въ тази стая, въ коя-то ти сега живѣешъ, и скоро са упознахме и увѣрихме като топля хлѣбъ съ сирене-то. Той не говореше много и отъ мой-тѣ стихове твждѣ малко искаше да знае, защо-то той любеше само единъ поетъ, Лордъ Бирона, на кого-то пхтешествия-та той си приспособилъ за примѣръ. Нему са можеше да прави това. Куражъ имаше доста, пари повече отъ колко-то му трѣбаха, а жени-тѣ тичаха подиръ му, защо-то той бѣше високъ, хубавецъ, а имаше и добръ характеръ щото всяка си мислеше, че бѣше сѣглѣдала въ него Херкулеса. Въ Римъ той извършилъ много работи, но никога не обичаше да говори връхъ тѣхъ, дори си мислеше, че въ това место не ще да има хубавци мжже. Често той излизаше съ нарамена пушка по пещери-тѣ и са невръщаше нѣколко дни или пакъ стоеше въ кафено-то, играеше биллардъ, и кога-то надвиеше, купуваше едно хубаво вино, отъ кое-то даваше всякому да пие. Тжй всякой го хваляше, всякой изъ едни уста пѣяше за негова-та добрина и хора-та са радваха, че притежаватъ единъ чужденецъ дошълъ отъ толкова далеко место въ това село, защо-то странния говореше често и искаше да си купи една вила тука за да идва всяка година по единъ пхтъ да преминува нѣколко мѣсеца въ тази хубава околия.

«Само Доменико Сероне избѣгваше нашия капитанинъ, щомъ го видѣше въ кафене-то да влезе и ако го срѣщнеше на улица-та изглѣдваше го като единъ хайдутинъ. Никой не са очудваше на това нѣщо; че той са замести отъ чужденецъ-тъ, кога-то отнапрѣдъ бѣше самичкия въ цѣло-то село, бѣше твжд-